

L'agenda política no és post-nacional

El Tripartit II, amb voluntat de canviar tots els paradigmes que fins llavors havien regit la política catalana, va néixer afirmat que, per Catalunya, s'iniciava un període post-nacional. Això volia dir que, a partir d'aquell moment, serien les polítiques socials i no les identitàries les que estarien en el nord del Govern català.

Des de llavors, la Generalitat, certament, no lidera ni tan sols les reivindicacions de país més evidents. Unes vegades queden en mans de la societat civil, com en el pas de les infraestructures, i d'altres en mans de l'oposició, com és el cas de les polítiques lingüístiques. El president diu que defensarà l'Estatut amb convicció, però tant el seu to, com el seu llenguatge corporal delaten, justament, poc convenciment. És cert, així, que el govern està en una òrbita post-nacional i post-identitària.

La realitat, però, no. Un darrera l'altre, posa sobre la taula temes que s'encallen en un debat clarament nacional. Tossudament, l'agenda s'atura en el desenvolupament de l'Estatut, en la reclamació de les rodalies de RENFE o dels aeroports, que es vol que siguin, públics o privats, però catalans. I, per no enterrar el debat identitari: la polèmica sobre la tercera hora de castellà, sobre la salut de la llengua o la voluntat, àmpliament expressada a les enquestes, de que els immigrants coneguin el català.

Sospito que aquest govern, el més a l'esquerra d'Europa, no és un bon govern per fer polítiques socials obertes i de futur. Estic segur, però, que són un molt mal govern davant d'una agenda política on el tema social no apareix, on la dinàmica dreta-esquerra és irrellevant i on, malgrat ells, la temàtica nacional és determinant. És un mal govern el Tripartit en general, però particularment ho són els socialistes i particularíssimament en Montilla.

Els espasmes dins d'Esquerra evidencien que es comença a veure clar que, davant d'aquesta agenda, es va fer una mala opció. També a les files socialistes hi ha consciència de la dificultat, quan Obiols i Castells, amb el permís del carrer Nicaragua, tornen a parlar de catalanisme... en una actuació que podria semblar una rectificació respecte a l'afirmació post-identitària. En tot cas, dos apunts. Primer: cap confiança en aquesta operació catalanista del PSC que, suposo, ja no ens parlarà d'aquella 'Espanya plural' que fins Maragall diu que ha fracassat. I segon: només amb la participació de CiU, com s'ha evidenciat amb la llei de l'Agència Tributària, els perfils de les coses acaben tenint –en aquest àmbit– un traç acceptable.

Carles Llorens